Над копицями струнками
Голубий, смугастий дим.
Тихе озеро незриме
Віє духом трав'яним.

Крик тривожного бекаса,
А не знати, де бекас.
Як густа, застигла маса,
Стали просторінь і час.

Тільки ж сонця дай на луки —
Оживе і фарба, й звук,
І земля простягне руки
До робочих темних рук.

1932